

ЛИСТОПАД

ISSN 0132-4462

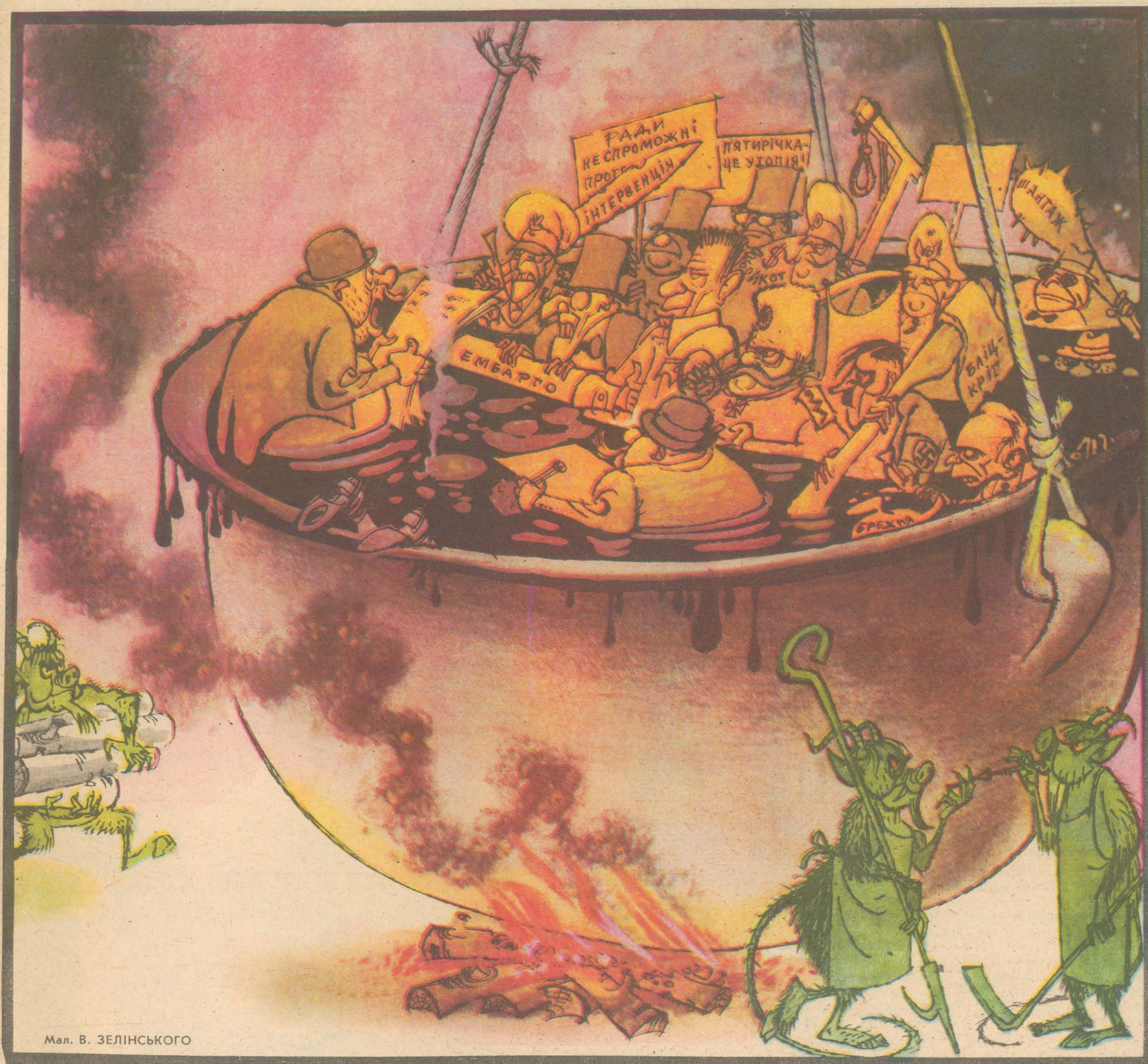
1986

№21

ДЕРЖАВА

СЕРЕД «КОЛИШНІХ»

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Панове, зібрання, присвячене шістдесят дев'ятій річниці тимчасового приходу більшовиків до влади, оголошую відкритим!..

Відкритий лист Перця до читачів

Знову співи урочі ллються,
площі й вулиці — в кумачі...
З днем народження Революції,
дорогі мої читачі!

Слів про неї багато сказано —
тим-то я, шануючи час,
не збираюсь гучними фразами
без потреби глушити вас.

В цьому жанрі стаха умільців:
дай лиш натяк їм — і пішло...
Ну, а я не мастак у ділі цім,
не моє то, бач, ремесло.

Хоч бували й такі моменти,
що здавалось — прийшла пора
форсувати аплодисменти
і чимдуж кричати «ура!»,

милюватись: які вершини
ми на даний час узяти!
Майже все, що могли, звершили
і всього, вважаєш, досягли.

Кібернетика!.. Космонавти!..
Маса успіхів видатних!
А недоліки... Чи не надто
акцентуємо ми на них?

Більш реляцій в бадьорім дусі,
бо народ же наш — оптиміст!..
І вбачався у показусі
політичний високий зміст.

Ні! Досягнень применшить наших
вже не вдасться нікому, факт,—
але прикро бува, одначе,
коли пещений горлохват,

не зробивши ні на копійку,
репетує: «Добились ми!!!»
Він — доб'ється. «Боець»... Уміюко...
Голіруч його не візьми.

Он кричить він: «Перебудова!» —
«Перебудемо...» — гмика в ніс.
Що для нього слова? Полова!
Що для нього той комунізм?..

Словом, гратись у жмурки — годі.
Вже не в моді крутій-стрибун.
Хто стає там на перешкоді?
Киш з посад усіх і трибун!

Не для того діди і прадіди
у смертельні ішли бої,
щоб оце ми боялись правди
та пригладжували її.

Навести в себе лад ми здатні,
не очікуючи когось.
Хай хриплять голоси злорадні —
анітрохи не боїмось.

Переборемо все: ми дужі,—
щоб вперед веселіше йти.
Тільки мир нам потрібен дуже,
треба нам його берегти.

Так гори ж в серцях, юне полум'я,
так не гасни ж, бунтарства дух!
Революція — це оновлення,
Революція — вічний рух!

Від щирого серця
Вашого ПЕРЦЯ.

Картинки з перчинками

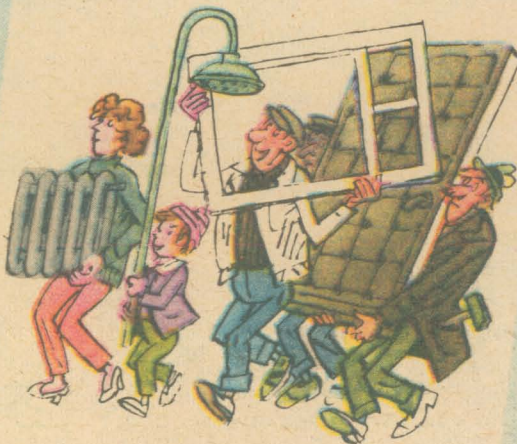
Мал. В. ГЛИВЕНКА

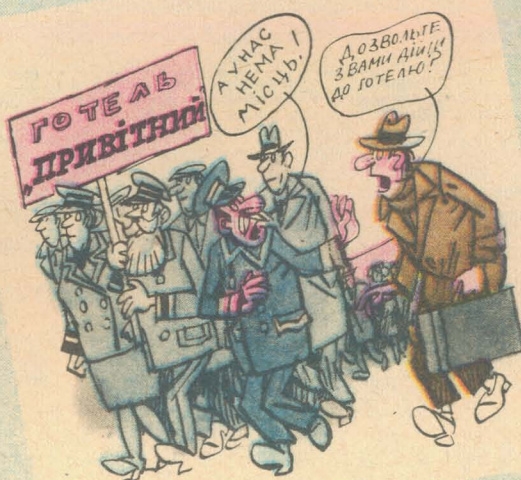
— Давай іти в ногу!

— Ти чого на пенсію не йдеш?
— Не пускають...

Колона новоселів.

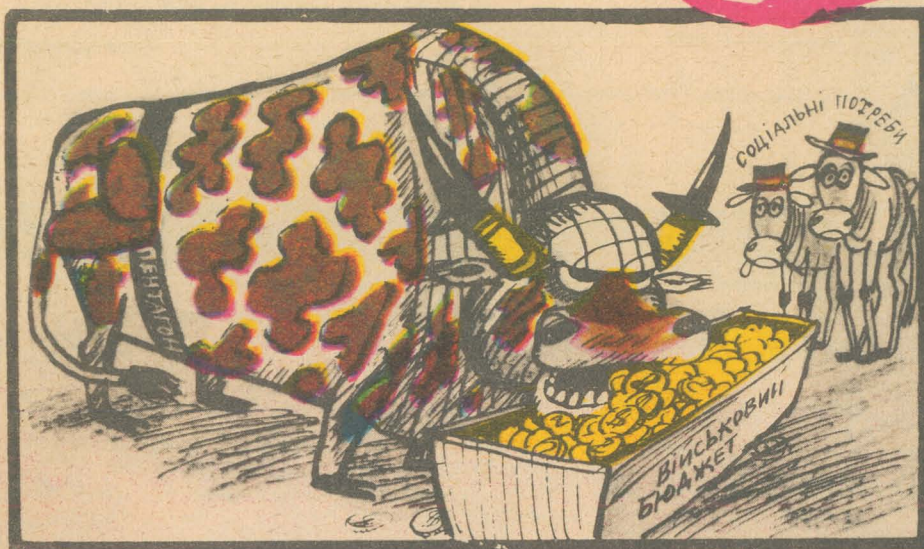
Нащо нам музики, коли в нас довгі язика!

Вділив, як шилом борщу налив.

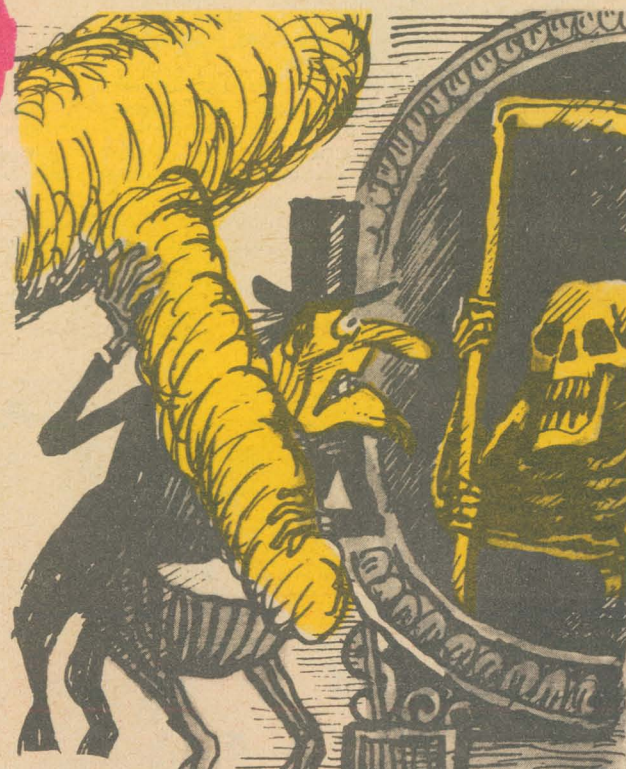

Такий веселий, як цуцик на прив'язі.

Приказки народні на теми міжнародні

Справний, як віл до корита.

Чого собі не зичиш, і другому не бажай.

Ходжу магазинами з вивіскою «Одяг», вибираю костюми, та щось не виберу — всі вони висять на мені, як на опудалі.

— Не розумію! Чи костюми стали шити такі потворні, чи з твоєю фігурою щось не-гарзд! — робить висновок дружина і тягне мене в ательє індивідуального пошиття.

Молода кравчиня з клейончатим жовтим метром на шиї зустріла нас привітно.

— Раді бачити вас у нашому ательє, — мовить. — Що будемо шити?

— Костюм, — відповідає дружина.

— Однобортний? Двобортний? Трійку? Приталений?

— Однобортний! — відрубала дружина. Дівчина зміряла мене поглядом.

— Здається, краще пошити приталений. У вас чудова фігура.

— Ви скульптор чи кравчиня? — з іронією запитує моя половина.

— Кравчиня! Майстер п'ятого розряду! Ви свій матеріал принесли? Ой, який сірий. У нас

РЕВНОЩІ

ГУМОРЕСКА

є синій бостон — якраз під колір ваших очей.

— Яке вам діло до очей мого чоловіка?

— Я хочу, — вела далі дівчина, вправно орудуючи метром, — щоб одяг не тільки прикривав тіло людини, а й прикрашав її... Підніміть, будь ласка, руку... Опустіть... Поверніть...

Слухняно виконую всі команди.

— Мене б так слухався, — бурчить дружина.

Дівчина охоплює метром мій стан. Дружина деякий час мовчки спостерігає за її роботою, потім запитує:

— Що ви там так довго міряєте?

— Сім разів одміряй — один відріж, — з посмішкою відповідає кравчиня і, повернувшись до мене, говорить:

— За два дні приходьте на примірку.

— Примірок не буде! — категорично заявляє дружина. — Пішли, Петю, купимо готовий костюм!

— Але ж... — спробував я подати голос.

— Ніяких «але!» За мною! Я знаю ще один магазин, у якому ми з тобою не були!

Різно повернувшись, вона поспішає до виходу. Дівчина, скориставшись моментом, шепоче мені на вухо:

— Ох і ревнива ж у вас дружина, дідусю...

Почесавши голову в тому місці, де колись була буйна чуприна, відповідаю:

— Ех! Онучко! Бачила б ти мою суджену років п'ятдесят тому... коли ми з нею тільки побрались...

Леонід ТИТОВ.

м. Охтирка.

Садово-городній будиночок. Хто з нас, городян, а особливо городян сільського походження, не мріяв про таку голубу мрію?

Берег річки... Берег озера... Врешті-решт, узлісся соснового бору. Та що там казати... Це ж наша чудова, наша найкраща, наша рідна... Словом, наша неповторна земля. І от саме на цій неповторній землі, на малесенькому клаптику, нуль цілих і чотири сотих ви маєте можливість примостити садовий будиночок. А навколо нього: черешню ранню, вишню пізню, яблуню літню, яблуню зимову. Парочку горіхів, парочку груш, парочку кущиків смородини, пару кущиків порічок... Трохи малини, клумбу з чорнобривцями, клумбу з трояндами, клумбу з флоксами... Клумбу... Стоп, здається, заїхали на межу сусідньої дачі.

А згодом ви все це поливаєте, підстригаєте, підчищаєте, під... Та й усе це своїми руками. Все це ви під'язуєте, доглядаєте, обіймаєте і вкладаєте стільки любові й праці, скільки її може вкласти на перших місяцях садівник-любитель.

Вкладаєте... Але все це буде згодом. Згодом буде будиночок, потім буде камін, тоді буде веранда. А тоді дощ... Осінній холодний дощ лунко барабанитиме по вашому залізному даху. Власне, не по вашому даху, а по даху вашої дачі. А ви сидите на заскленій веранді, тепло від каміна так і пашисть по вашій найкращій у світі кімнаті. Ви сидите, дивитесь на цар-вогонь, на весь цей затишок і тихо благословляєте і землю, і життя, і вічність, і любов.

Але поки що це тільки мрія. Поки що ви лише маєте дозвіл на вступ у дачний кооператив під сонячною назвою «Оранж». І саме з цим папірцем біжите в контору, яка носить ще казковішу назву «Голуба мрія».

У тій конторі сидить у голубому голубоока дівчина з голубоокою посмішкою, з голубооочарівним голосом і вас голубооко запитує:

— Вам який? Небесний, земний, грот, місячна соната, українська ніч, оксамит степу, пахоці трав... А вітм, для чого я вам усе перераховую?! Ось перед вами альбоми. Там не будиночки, а мрії. Які вам до душі. Одноповерхові, двопо-

верхові. У вигляді казки, у вигляді вігвама. Української хати під стилізовану соломку чи очерет. З камінами. Гвинтовими сходами, гаражами, без гаражів.

— Боже! — раптом ви заплющуєте очі і з глибоко переконаного атеїста стаєте начебто віруючим до безмежжя, як всесвіт.

ЛІТАННЯ-РУБА!

ГОЛУБА КОНТОРА

— Боже! Невже все оце так просто! — захоплено вигукуєте ви. — Невже нарешті зібрали усіх шабав, усіх умільців, усіх бажуючих і чесних будівельників і створили таку голубу, оксамитоблаkitну організацію, на чолі з кращими архітекторами, мислі в яких б'ють, як у перші хвилини фонтани біля моєї майбутньої дачі?

Невже тепер ви свої кровні, чесно зароблені гроші спокійнісінько повернете державі, а не шабам? Ось у цьому альбомі підшукаєте індивідуальний проект, заплатите гроші і запитаєте:

— Коли?

— Першого липня «під ключ». Але в нас до вас ще кілька питань: що ви любите з декоративних рослин: пальми, кипариси, ялівець, настурції, чорнобривці? Як ви дивитесь на акліматизовані пальми? Вам їх садити у ґрунт чи в бочку?

— У бочку, — вихоплюється у вас.

— Що — у бочку? — перелякано піднімає в вас голубі очі голубоока дівчина з голубої контори під голубою назвою «Голуба мрія».

— Пальми ось біля цього будиночку, — тицяє ви пальцем у проект за номером 8-а. — У бочку... Дерн накатати на штучний пагорб і там посадити дві тополі!

— Ви звідти? — раптом запитує голубоока і показує на голубе небо.

— Не зрозумів? — відповідаєте.

— Я питаю, що над вами?

— Небо, — несміливо відповідаєте ви.

— Яке?

— Голубе! — зовсім перелякано шепочете ви.

— Як мрія, — все ще посміхається голубооке дівча. — Так от, все це і в нас поки що мрія. Нічого цього ще нема. Все це тільки в проекті. Ми все це тільки виношуємо. Ми — соціологи, вивчаємо запити бажуючих мати садово-городні...

— Що ж тут вивчати, — перебиваєте ви, — діяти треба. Рости і розростатися. Це ж так просто. Я вам — гроші, ви мені — будиночок.

— Просто? — посміхнулася голубоока, а тоді підвелась, хитнула своїм голубим станом і по- голубиному мовила:

— Все геніальне — просте... Але нам ще так далеко до простоти...

У мене були гроші, але не знайшлося слів. Я мовчки повернув за ріг голубого будинку і твердо вирішив:

— Не бере держава — віддам шабам!

Олег ЧОРНОГУЗ.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Ти диви, який упертий глядач: до кінця висиджує!

— Тю, та це ж дід Панас — наш сторож!..

НЕ ТА ЕКОЛОГІЯ

Наближалася дата. Непересічна. Знаменна. День народження начальника обласного управління побутового обслуговування. Через це директор фірми побутових послуг «Волинянка» І. О. Ковальчук відчувала піднесення. Просто-таки небувале. До урочистостей хотілося прийти з гідним подарунком.

Передовсім Ірина Олександрівна викликала головного бухгалтера Галину Бондаренко і з такою собі милою директорською безпосередністю запропонувала, аби та дала триста карбованців.

— У мене, розумієте, зараз нема таких грошей, — збентежено промовила Галина. — Вибачте.

— Вибачити можу, а от зрозуміти — ніяк. Отож — думайте!

Бондаренко думала. З одного боку, яке їй діло до подарунка, що його Ірина Олександрівна збирається утлювати керівникові. Та з іншого боку, молодий головбух уже трохи вивчила вдачу своєї начальниці, знала, що та терпіти не може, коли їй відмовляють у таких дрібницях. Тому, коли за кілька днів Ковальчук повторила свою вимогу, Бондаренко взяла з каси й вручила директрисі відповідну суму. А невдовзі головбух підшуквала собі підлеглу, яка... відшкодувала їй гроші, віддані начальниці. Такою доброю і зручною підлеглою виявилася касир-приймальник Турійського прокатного пункту Євгенія Збишко.

Щедрість Збишко не знала меж. Заступник головного бухгалтера Галина Хомолук якось у невимусовній розмові з турійською колегою зауважила, що з молодих років мріє мати і шапочку, й комірці з однакового хутра. І ще поділилася тонким спостереженням: у селах, мовляв, частіше, ніж у містах, буває імпортне взуття. Євгенія на це лише мовчки опустила повіки, що слід було розуміти однозначно: «Натяк вловила, буде зроблено!» І справді, за якийсь час привезла і шкурку песця, й імпортні чобітки. Не гіршу шкурку подарувала Збишко й бухгалтерові Надії Новоселецькій. А директрисі Ковальчук Євгенія Романівна за першою ж вимогою піднесла роздобуті десь імпортні вельветові галанці, які, запевнила Ірина Олександрівна, будуть саме враз її зятіві.

За що, питаєте, такі цінні підношення? А нізащо! Отак просто, від щирого серця. Аби лише в колективі «Волинянки» були душевні, сердечні стосунки і щоб до неї, Євгенії Збишко, добре ставилися старші за посадами подруги.

Старші подруги ставилися до Збишко краще нема куди. Приймали від неї касові звіти без документів про здачу виручки, скорочували їй касові залишки, затверджували явно фіктивні акти списання, та й іншими хитромудрими способами приховували крадіжки Збишко...

Це лише короткий перелік ілюстра-

цій, які характеризують милі стосунки, що панували в колективі «Волинянки». Його можна було б значно розширити, якби було місце. Однак про те, що у фірмі був ще й ткацький цех, який продукував, зокрема, покривала, сказати треба. І що серед тих покривал значна частина була необлікованих, які збували «наліво», також слід пом'янути. І що в цьому цеху свого часу працював такий собі Петро Загорівський, теж не завадить згадати.

Бо саме завдяки йому, Петрові, вдалося протягнути нитку, що зв'язувала фірму з Нікопольською нитковою фабрикою. Для вироблення «лівих» покривал потрібні «ліві» нитки. Їх і одержував Петро Загорівський (а згодом і його наступники) в ниточників із Нікополя. За це, а також за одержання товару потрібного йому кольору Загорівський і його послідовники вручали вагомі грошові сувеніри керівникам фабрики. А охочих брати серед творців нитки виявилось досить. Директор фабрики Віктор Шкурко згуртував навколо себе міцну компанію у складі свого заступника І. Афанасьєва, головного інженера В. Взорова, начальника виробництва В. Перепелиці, начальника цеху В. Чайникова. Вони викомбінували для себе лишки ниток, які й збували

отаким загорівським. До речі, в нікопольській чоловічій компанії панували такі ж милі стосунки, як і в жіночій — у «Волинянці». Приміром, директор Шкурко своїм наказом дав заступнику Афанасьєву персональну надбавку до місячної зарплати в розмірі 50 карбованців, а головному інженерові Взорову — 60 крб. За це зазначені керівники персонально вручали директорові по 15 карбованців щомісяця. Воно наче й невеликі гроші, але як же воно приємно керівникові, коли підлеглі отак щиросердо ставляться до нього.

Картина взаємних приємностей буде неповною, коли не згадати тут Володимира Сергійовича Моргуна, відповідального працівника главку «Укрбавовнопром» Міністерства легкої промисловості УРСР. Це він допомагав Загорівському роздобувати наряди на одержання ниток із фабрики. Допомігав буквально за символічну віддачу, бо сприяв когось зовсім задурно — це просто розбещувати людей, чи ж не так? Моргун брав лише по якихось десятих копіянок за кожний виписаний в наряді кілограм ниток. Виписано було п'ятнадцять тисяч кілограмів...

Погодьтеся, що така послуга коштує більшого. До речі, у підсумку Моргун таки одержав більше: вісім років по-

збавлення волі. Свої строки здобули й усі інші згадані тут «діячі» й «діячки». Відповідно до кількості нахапаних нетрудових благ. Залишається побажати їм доброго здоров'я і успішної праці в нових умовах на державному утриманні.

Пожадливих любителів легких доходів з «Волинянки», з ниткової фабрики та деяких інших установ, зв'язаних із ними, було викрито стараннями волинських охоронців порядку, які працювали на славу. Але яким чином їхні нікопольські колеги прогавили розкрадачів з ниткової фабрики, — важко збагнути. Адже ті діяли не один рік. І нічого такого особливо незвичайного нікопольські ділки не вигадали, при створенні необлікованих лишків діяла банальним, давно відомим способом. І якщо контролери, ревізори та інші перевіряючі своєчасно їх не викрили, то чомусь не бажали викривати. Бо теж мали нетрудові доходи. У вигляді зарплати, нічим не відробленої. За це, як на мою думку, з них і тепер спитати не пізно.

Та й хапуг із «Волинянки», можна не сумніватися, викрили б раніше, якби в невеликому селищі Турійську, де все на виді, оточуюче середовище раніше звернуло б увагу на те, що касир-приймальник прокатного пункту Збишко при досить скромній зарплаті жирує так, неначе щомісяця вгадує шість цифр у «Спортлото».

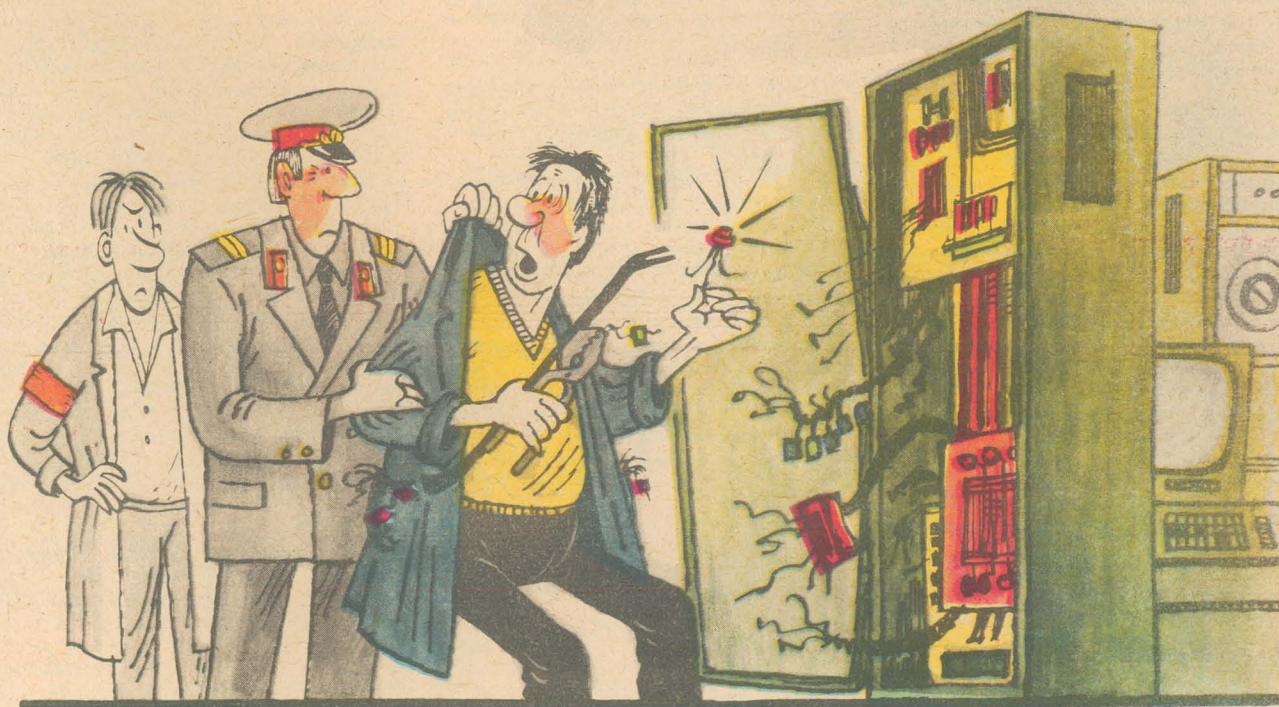
Нетрудові доходи не обов'язково бувають зв'язані з кримінальним злочинном. Але коли, скажімо, таксист шляхом горезвісних «підсадок» одержує за кожну поїздуку утроє або вчетверо більше, ніж показує лічильник, і в результаті при офіційному місячному заробітку викладача вузу він живе краще за академіка, то оточуюче середовище, тобто ми з вами, повинно на це не лише негативно, а й активно реагувати. Так само, коли директори продовольчих магазинів їздять на роботу переважно власними «Ладами», а їхні підлеглі продавщиці демонстративно одягаються, як племінниці Рокфеллера-молодшого, то це також погано впливає на оточуюче середовище. Забруднює його.

Не та, виходить, екологія.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Волинська область.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— І чого причепився?! Ця ж деталь копійки коштує!..

ФОРТЕЛІ районної ФОРТУНИ

Документальна
мікроповість
у двох частинах
з прологом і епілогом

Пролог.

І все-таки, браття-діалектики, випадок відіграє у нашому швидкоплинному житті далеко не останню роль. Послухаєш людей і мимоволі повіриш у примхи долі. Причому до одних вона посміхається ласкаво за будь-яких обставин, іншим же корчить такі відразливі гримаси, що тільки тьху...

Частина перша. Суворий фортель.

Незакріплена рама.

Не впади на голову інструкторові спортивних споруд радгоспу «Кролевецький» М. М. Самусеві клята віконна рама (а впала вона в робочий час і на робочому місці), життя його тепер, можливо, склалося б набагато щасливіше.

І не лише про фізичні страждання йдеться. Справжній мужчина мусить їх зносити стійко. Хоча, коли твоя голова раптом стикається з твердим предметом, допомога лікарів буває не зайвою. До них і поспішає Самусь, кленучи несвідому раму та майстрів, котрі притилюли її до вікна, не закріпивши бодай цвяхком.

Та до лікарні спортінструкторові з першого заходу потрапити не судилося. Невдачі переслідували його в той день буквально по п'ятах. Коли, відчувши себе недобре, Микола Миколайович зупинився в ліску ковтнути води з джерела, з його незамкнених «Жигулів» зник стереомагнітофон «Оптіон». І замість медичного закладу Самусь переорієнтувався на правоохоронний. Проте візит до міліції закінчився для нього... А втім, про це — у наступному розділі, де

Потерпілий домагає слідству.

Не будемо перевантажувати читача подробицями. Скажемо лише, що вся

Як його здихатися — не знаю. Він ходить до мене вже десятих рік. І щоразу, коли він прочиняє двері й підходить до мого столу, на його обличчі бликає винувата посмішка. Ось і сьогодні він дивиться на мене тим самим сумним поглядом і починає розкладати креслення. Навіщо? Адже знає, чим усе скінчиться...

...Години за дві вміло виведеними з висоти мого вченого ступеня формулами й доказами я шцент розбиваю його побудови. Збентежений, він вибачливо визнає мою правоту і якось зовсім по-дитячому розгублено бурмоче щось про те, що шкільні вчителі

Г Е Н І Й

УСМІШКА

та вузівські викладачі вважали його здібною людиною. Тремтячими руками він збирає креслення і йде до дверей...

— Милий ти мій, — дивлячись у його згорблену спину, думаю я. — Ти не здібний. Ти — геній! Все, що ти мені зараз показав, по-справжньому талановито. Але, якщо я це визнаю, то одразу виникне питання: а над чим же всі ці десять років працював колектив найвизначнішого в галузі НДІ, де я працюю заступником директора з питань науки?

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Щось мені ця цифра не дуже подобається... Пошукайте якусь іншу з двома нулями.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

РУДЕНКУ Г. М. — начальни-
кові агроцеху № 1 колгоспу імені
Калініна Красногвардійського
району Кримської області, який
сіз за кермо автомашини у нетверезому стані і врізався у дерево. Відповідаючи на лист колгоспників, адресований Перцеві, начальнику райвідділу внутрішніх справ І. Жилинський повідомив, що за порушення особистої та виробничої дисципліни Руденка оштрафовано на 100 карбованців. Його виведено зі складу правління колгоспу і з посади звільнено.

МОТОРНІЙ Т. Д. — касиру бюро замовлень станції Тернопіль, яка при доставці квитків примудрилася так їх усі переплутати, що замовникам не лишилося нічого іншого, як... їхати на вокзал по квитки. В. о. заступника начальника відділення Львівської залізниці О. Бабій сповістив: факти, викладені в листі до Перця, підтвердилися. За грубі порушення правил обслуговування пасажирів Моторну з посади звільнено.

ця історія зіткнула з цілою серією загадкових випадковостей, які важко пояснити, керуючись логікою. За винятком хіба тієї, що злощасній рамі приспичило звалитися саме десятого листопада, тобто у День міліції. Цей факт, на нашу думку, ніякої підозри викликати не може, бо, як відомо, наша міліція нас береже навіть у свої професійні свята.

За заявою Самуся начальника райвідділу М. І. Фонталін тут же розпорядився почати розслідування. У потерпілого взяли письмове пояснення, потім він відвіз своєю машиною лейтенанта Почепинця на місце події, а ще згодом — слідчого Зеленьського на спортивну базу, де трапилася ота сама рахуба з рамою. Загалом дві години Самусь допомагав слідству і тільки о сьомій вечора поїхав додому, де його чекало двоє малих дітей... і ще більші неприємності.

Народження версії.

Наступного дня Миколу Миколайовича звільнили з роботи за п'янику на робочому місці і позбавили на три роки водійських прав за керування машиною в нетверезому стані...

Ні, спочатку ніхто нічого такого не запідозрив. Ні в начальника міліції Фонталіна, ні у слідчого Зеленьського, ні навіть у лейтенанта Почепинця, який виконує обов'язки начальника витверезника і, отже, має розвинутий професійний нюх на подібні запахи, — ні в кого з них не склалося враження, що Самусь «під мухою». Підозра виникла після того, як слідчий Зеленьський виявив у кімнаті спортивної бази, де Самусева голова увійшла в контакт із рамою, пляшку із залишками рідини, «яка запахом нагадувала горілку», і встановив, що один з випадкових відвідувачів — інструктор по спорту колгоспу імені Кірова В. Ф. Либець — справді мав при собі пляшку оковитої. Цією пляшкою, за твердженням свідків, Либець мав намір відзначити на квартирі свого родича Івана Пуха — теж працівника бази — появу на світ Пухомолодшого.

Однак на момент, коли виникла версія про п'ятику, Самусь, нагадуємо, вже був удома. З четвертої години дня і до приїзду слідчого його на базі не було. Проте за ним о дев'ятій вечора все ж таки послали міліцейську машину і запросили його у райвідділ нібито для з'ясування деяких подробиць стосовно пропажі магнітофона.

Але замість райвідділу повезли до лікарні на експертизу. Зрозумівши, куди вони їдуть, Самусь сказав: «Хлопці, навіщо? Я й так вам скажу... Випив. Приїхав додому і, після всього пережитого, перекинувся склянкою вина».

Однак «хлопці» знайшли за потрібне це щиросердечне зізнання підтвердити документально. О 21 годині 40 хвилин експертиза встановила легкий ступінь сп'яніння. Про наслідки доповіли слідчому Макаренку, якому було доручено шукати магнітофон.

Спогад слідчого Макаренка.

— Дома, кажеш, випив? — іронічно перепитав той. — Перевіримо.

І знову пірнула в п'ятому міліцейська машина. Цього разу — за дружиною Самуся, яка саме була на другій зміні. Її забрали з роботи, розбудили малолітніх дітей і почали в них уточнювати, чи пив тато щось удома і, якщо пив, то що саме? Довідавшись, що тато пив щось червоне, взялися за дружину: чи є вдома спиртне? І були дуже розчаровані ствердною відповіддю.

Але наступного дня Макаренко раптом пригадав, що учора, коли він

Дуже довго працював завідувачем складом готової продукції Оріхівського цукрозаводу Платон Іванович Манжос. Причому настільки довго, що навіть почав забувати, що йому можна, а чого — ні. От одного разу Платон Іванович узяв та й продав зі складу за готівку аж чотири мішки цукру.

Про факт такого свавілля робітники заводу написали до Перця. Редакція попросила Полтавський обласний комітет народного контролю перевірити лист робітників. Як повідомив заступник голови комітету Л. Г. Степанов, П. І. Манжос справді забув, що входить у його обов'язки, а що ні. Тому з посади завідувачого складом його звільнено. А матеріали про його зловживання передано слідчим органам.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Важко знайти таке порушення чи зловживання, до яких не вдавався у своїй роботі голова колгоспу «Україна» Чигиринського району на Черкащині П. І. Кулинич. Не вродила кукурудза — Петро Іванович тут же «підвищив» її урожайність з допомогою кулькової ручки. Оскільки ж одержаної премії для задоволення матеріальних потреб здалося мало, оформив додатково кілька фіктивних угод з «мертвими душами». Захотівся будувати світлицю власному синові — і поплив з колгоспу цегла, цемент, залізобетонні конструкції, лісоматеріали. Накинув оком на колгоспний мотоцикл — тут же списав його, капітально полагодив за

колгоспний кошт і відтарабаняв на власне подвір'я. Такий стиль керівництва не сподобався колгоспникам, і вони поскаржилися Перцеві. А Перць попросив Черкаське обласне управління внутрішніх справ зайнятися цією справою.

Заступник начальника відділу облуправління І. С. Мокроус повідомив, що результати перевірки було розглянуто на засіданні бюро Чигиринського райкому Компартії України. Рішенням бюро від 28 серпня 1986 року П. І. Кулинич виключено з членів КПРС, а наступного дня загальні збори колгоспників звільнили його з посади голови правління.

За матеріалами перевірки райвідділ внутрішніх справ порушив проти Кулинич кримінальну справу.

УСТАМИ ДІТЕЙ

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Ось де макулатури повно!

заходив до слідчого Зеленьського, який саме опитував Самуся, останній здався йому нетверезим. Свій спогад Макаренко оформив письмово і підписав до справи. А підписавши, зайнявся свідками. Самою ж потерпілому було велено нікуди з райвідділу не відлучатися, хоч той і просив дозволу звернутися в лікарню, бо почував себе дуже недобре. Вибравши момент, Самусь таки пішов до лікарні, де його обстежили і, поставивши діагноз — струс мозку, — відразу направили у стаціонар.

Негайна розплата.

Проте на лікарняне ліжко Самусеві лягти не вдалося: його виловили вдома,

куди він забіг попередити дружину, і повезли у радгосп «Кролевецький», де вже чекав майже в повному складі комітет профспілки. Виявляється, поки Самусь обстежували лікарі, старання слідчого Макаренка увінчалися успіхом: уже згадуваний нами колгоспний інструктор по спорту Либець, котрий, як ви пам'ятаєте, мав при собі пляшку горілки, заявив, що розпив її і розпив із Самусем — людиною, яку він вперше бачив у вічі. Цієї заяви для Макаренка виявилось більш ніж достатньо для того, щоб зраділо зателефонувати у радгосп і повідомити: ним викритий організатор пиятики на роботі.

Голова профкому Дячок проінформовав членів комітету, що на Самуся

з міліції надійшло представлення (хоч направді його, підкреслюємо, ще не існувало в природі), і запропонував звільнити того з роботи за систематичне порушення трудової дисципліни та організації пиятики на робочому місці. Що й було блискавично зроблено. Відразу після засідання Самусь поїхав до лікарні, де й пролежав два тижні.

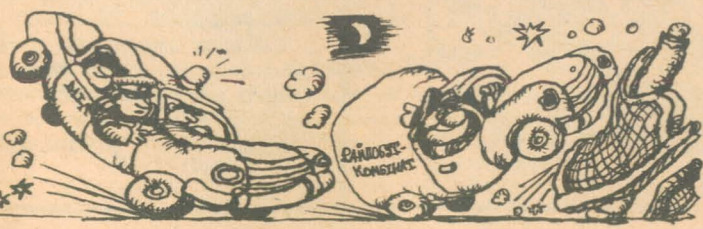
Наполегливість, з якою слідчий підганяв під свою версію докази, не зупинючись перед сумнівними методами їх добування, а потім добивався, щоб її розцінили як доведений факт з усіма логічними наслідками, можна було б іще якось пояснити його винятковою нетерпимістю до пияцтва. Через те, бач, і поспішав добитися негайного вжиття заходів щодо Самуся, не встигнувши навіть опитати всіх свідків і підготувати офіційне представлення. Але чому ж він тоді не вчинив так само з Либцем? Прикийр недогляд?

Несподівана знахідка.

— Очевидно, — зітхнув заступник начальника райвідділу внутрішніх справ О. В. Безверхий. — Макаренко — один з найдосвідченіших наших працівників, але ніхто не застрахований від помилок.

Заперечити тут щось важко. Проте чи не надто багато помилок для однієї справи? Річ у тім, що, поставивши, як він вважав, останню крапку на історії з п'ятикою, наступного дня «один з найдосвідченіших працівників» припускається ще однієї незбагненної навіть для детектива-початківця похибки. Прихопивши з собою одного із свідків, Макаренко виїхав у лісок, в якому з Самусевої автомашини зник магнітофон, і... тут же знайшов його під кущиком. Певно, в роботі капітана міліції не так часто траплялися подібні удачі, бо, побачивши пропажу, він забув про все на світі. Принаймні, про те, що подібні знахідки належно оформляються протоколом. Забудуватись слідчого породила нові неясності. Макаренко стверджував, що магнітофон був мокрий і присипаний листям, а свідок письмово й усно присягається, що магнітофон був сухий, так, ніби він не пролежав дві доби в осінньому лісі, а його щойно туди привезли. Оскільки ж матеріали справи оформляв Макаренко, то він знову визнає істинною власну версію. І поставив ще одну крапку.

Продовження на стор. 10.

ЗАГУБЛЕНА РАДІСТЬ

ТЕРНОПІЛЬСЬКА область. (Кор. ТАП). У серпні цього року жителька села Іванків Борщівського району Г. Я. Скрипук звернулася до штаб-квартири ТАП зі скаргою на те, що не може влаштувати дитину в садочок місцевого колгоспу «Маяк».

Більше місяця знадобилося заступникові голови райвиконкому Я. В. Роздольському, щоб, доклавши титанічних зусиль, створити і надіслати редакції та скаржниці законичне повідомлення: питання розглянуто, дитину в дитсадок прийнято.

На жаль, ця радісна звістка досі не дійшла до Галини Ярославівни. Бо, як свідчить її новий лист, ніхто її дитину нікуди не приймав.

НЕ ТОЙ МАСШТАБ

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). Уміння масштабно мислити продемонстрував виконуючий обов'язки начальника Роменського району електричних мереж О. В. Латишев. Відповідаючи на скаргу жителя села Андріяшівки В. П. Бугара, який написав, що біля його садиби електрична опора тримається лише на дротах і може спричинити лихо, він гордо повідомив: «Роботи по будівництву нової лінії 10 кіловат передбачено планом капітального будівництва на 1986 рік». Що в перекладі з бюрократичної мови на нормальну звучить приблизно так: не морочте, дядьку, голову дрібницями.

ЗАГАДКОВА СПОРУДА

Як передає наш кореспондент із селища Грузько-Ломівка (Радянський район міста Миколаївки), тутешні юні слідопити знайшли дивну споруду серед бур'янів. Знахідка стала причиною запеклої суперечки. Одні слідопити стверджують, що це древня каплиця, інші — рештки стародавнього поселення. Місцеві ж старожили зазначають: це — руїни клубу п'ятнадцятирічної давності. Причини руйнування споруди вивчаються.

НА ЗИМОВУ КВАРТИРУ

переїхав начальник ЖЕКу № 43 м. Донецька В. Г. Жовтук. Тепер він аж до весни мешкатиме у кооперативному будинку № 183-а, що по вулиці Артема. Але тут Валерій Григорович не просто житиме, а ще й обігріватиме своїми гарячими запевненнями квартири №№ 45, 48, 51 та 54, у яких уже третій рік не працює система опалення.

ПОДАРУНОК З ПІДТЕКСТОМ

ВОРОШИЛІВГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). В урочистій обстановці жителі села Бирюкове вручили начальникові Свердловського району зв'язку М. М. Кучмі велосипед.

— Це подарунок з підтекстом, — пояснили вони кореспондентові ТАП. — Ми сподівасмося, що тепер Микола Миколайович щодня приїждитиме до нас у село і, замість радіо, яке мовчить у наших оселях уже третій рік, розповідатиме найостанніші новини.

СУПЕРБАКЦІЛІ НА НОВІЙ СЛУЖБІ

Ярослав Галан любив людей. Любив життя. Утверджував вірність, чесність, доброту. За них безстрашно став на бій з фашизмом. Галанівське полум'яне слово гнівно викривало фашистських служок «з хрестом та з ножем», і рятунку їм від нього не було.

Того чорного понеділка, 24 жовтня 1949 року, націоналістичні недолудки підступно, по-людськи-кому вбили письменника, та навіки залишилися людям його слово інтернаціоналіста, публіциста, першачина.

Ярослав Галан закликав до пильності, перестерігав: «Упирі фашизму все ще сновигають по світу, живлені жертвами золотого теляти». Давно каула у небуття гітлерівська Німеччина, але й

сьогоднішня вовтузня вимуштруваних фашистами українських націоналістів аж просить під заголовок галанівського памфлету «Старі шпигуни на новій службі».

Затаврований Галаном «жерці ласкейства і зради» страх не люблять, коли їх по заслугі називають чужиницькими лакузами. Вони, бачте, ні від кого не залежні, «самостійні» і до того ж «юбер...», вибачайте, тепер уже «супер...» значущі.

Хвалькуватий комар з відомої народної пісні, навіть поламавши ребра й кості, потішався, що він «не цар, не гетьман, не полковник» — знаменитіший. Такої ж тягуть і недобиті закордонні націоналісти.

— Ми на вістрі...
— В авангарді...

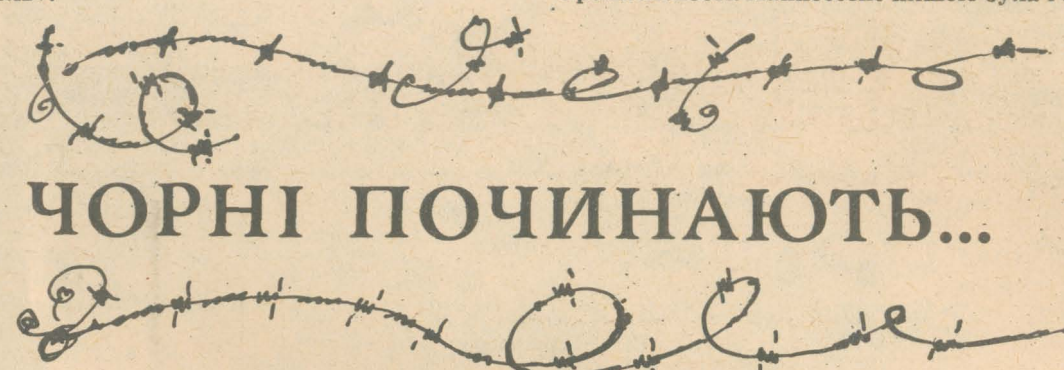
— Нас лають — значить, бояться...

— Ми — важіль, рушій; будимо світову опінію і змушуємо Совети поступатися.

Вінніпезький «Український голос» дописався до того, що Радянський Союз начебто пішов на «зустріч у верхах», бо «перестрашився українських буржуазних націоналістів».

Виходить, писком будять, важелем рушать, підставляють під удари груди, а вони лиш гудуть пустодзвонно, «славу примножуючи». Типовий симптом манії величності. Манії, роз'янутою ідеологічними диверсантами. Вони ж бо розписують, що націоналізм — це «тройський кінь в соціалістичному таборі», «нездоланий

публіка, а катівня навіть для громадян білої меншості, для тих із них, які не згодні з політикою уряду Пітера Боти. Про це на сторінках американського журналу «Нью-Йорк таймс мегезін» у статті «Білий рай» без надії на майбутнє» розповідає ота ж Надін Гординер, яку торік цитував «Шпигель».

Надін Гординер, між іншим, пише: «В листопаді 1983 року прем'єр-міністр П. Бота отримав більшість голосів на підтримку його нової конституції, яка передбачає трипалатний парламент — для білих, індіанців і «кольорових» (людей змішаної раси) при цілковитому виключенні чорної більшості з політичного життя країни. В референдумі з цього питання брали участь лише білі — як африканери, так і ті, що розмовляють англійською мовою, і П. Бота не отримав би свого мандата, якби вони сказали своє «ні». Але вони сказали «так», проголосували разом із прибічниками Націоналістичної партії П. Боти. Вони сказали: «Так — 23,5 мільйона чорношкірих не матимуть права голосу!» І адміністрація США теж сказала своє «так», зробивши заяву про «конструктивне співробітництво» з режимом, який точче справедливості і людську гідність...»

Тут ми уклинимось в розповідь Надін Гординер і з цифрами в руках пояснимо, звідки ж ростуть ноги у цього «так» вашінгтонської адміністрації. Ось факти, що їх

наводить на своїх сторінках «Журнал ді Ангела»: «Капіталовкладення американських компаній у південноафриканську економіку все зростають. Близько 400 фірм США, що діють у ПАР, контролюють 70 процентів ринку електронної техніки, 25 процентів автомобільної і 27 процентів гірничодобувної промисловості. Найнебезпечнішою була і зос-

не вся задоволена тим «расм» — серед білих громадян ПАР зростає кількість тих, хто в різний спосіб виступає проти апартеїду та безправ'я африканців. Не менш красномовний і заголовок іншого підрозділу: «Відмовляються захищати расизм». Південноафриканська письменниця розповідає, що коли рік тому лише окремі юнаки ухилилися від призову до расистської армії, то нині це явище стає масовим. Це не абстрактний пацифізм, це, як пише Н. Гординер, «свідомий протест проти апартеїду». Бо «...тепер молоді білі знайшли нарешті мужність виконати головну умову, яку ставлять перед ними їхні чорні земляки — відмовитися від захисту режиму, коли вони справді хочуть довести свою прихильність до справи звільнення чорної більшості». Та й боротьба чорної більшості тепер уже не стихійна, не продиктована хвилининим спалахом ненависті до гнобителів, а, як показує письменниця, політично свідомо, революційна.

Та, мабуть, найкрасномовніший заголовок останнього підрозділу — «Доки це минатиме для нас безкарно?» Так думає тепер біла меншість ПАР, так уже подумують навіть затяті расисти, які досі за єдиний аргумент мали насильство — батіг та вогнепальну зброю.

Далі так тривати не може!

На одному з мітингів Вінні Мандела, дружина полум'яного патріота, борця за громадянські права чорного населення Нельсона Мандели, засудженого режимом апартеїду до довічного ув'язнення, сказала: «Ми довго терпіли, сподіваючись, що становище в країні зміниться на краще. Однак відтепер ми більше не будемо підставляти праву щок, коли нас ударять по лівій! Ми більше не будемо зносити приниження і образи. Ми вибрали єдино правильний, достойний шлях — шлях збройної боротьби проти уряду білої меншості!»

Чорні починають... Починають свідому, організовану революційну боротьбу. І їхня перемога у цій боротьбі — безсумнівна.

Микола БІЛКУН.

Справа честі ГУМОРЕСКА

Це трапилося з Тимощуком уперше. Коли він переступив поріг відділу, було вже п'ять хвилин на десяту.

«Спізнився на роботу!» — вжахнувся Тимошук. Знічено привітавшись з колегами, він сів за свій стіл і закрив обличчя руками. «Яка ганьба!» — думав він, відчувачи на собі осудливі погляди Прихідька й Антоняна. Так минуло хвилин п'ятнадцять.

Із транс Тимощука вивела поява Невидимської, котра щодня спізнивалася хвилин на двадцять — сорок.

— Хай бог милує! — мовила Невидимська замість «здрасуйте». — Цей транспорт зажене мене в могилу! Уявляєте, вийшла я з дому ще вдосвіта, коли...

Гірко всміхнувшись, Тимошук вийшов у коридор. У кутку біля вогнегасника димів сигаретою Веклич. Тимошук теж закурив, але полегшення не відчув.

— Уявляєш, — поскаржився він, — я сьогодні на роботу спізнився. Уперше в житті!

— Буває, — по-філософському відповів Веклич. — Я минулого літа на спінінг в'юна спіймав. Кому розкажу — не вірять.

«Знущується, — подумав Тимошук. — Звичайно, він може собі це дозволити. Він же, казали, завжди за півгодини до початку роботи приходить!»

Похнюпившись, Тимошук пішов до свого приятеля Кудіна у відділ збуту. Кудін мовчки кивнув йому, гарячково обчислюючи щось на мікрокалькуляторі.

— От де хохма! — сказав Тимошук, уможовчуючись на стільці біля

столу Кудіна. — Я сьогодні — не повіриш! — уперше в житті на роботу спізнився. Годинник, зараза, підвів... Ти чуєш?

— Потім, старий, потім, — відмахнувся Кудін. — Пробач, але я до обіду маю здати зведення. Вгору глянути ніколи!

«Ясно. Він мене зневажає, — подумав Тимошук. — Так мені й треба!»

Він важко підвівся і, човгаючи підшвами, вийшов. Майже годину, згорблений і постарілий, Тимошук стояв біля вікна, блукаючи невидючим поглядом по під'їзних коліях складу готової продукції, а потім подався до бібліотеки заводоуправління.

Він просидів у бібліотеці решту дня. А коли Невидимська вже підмалювала губи, готуючись випурхнути на вулицю, Тимошук увійшов з якимось папірцем у руках і почав чіпляти його до стіни над своїм столом.

— Що то таке? — поцікавився Антонян. — Графік відпусток?

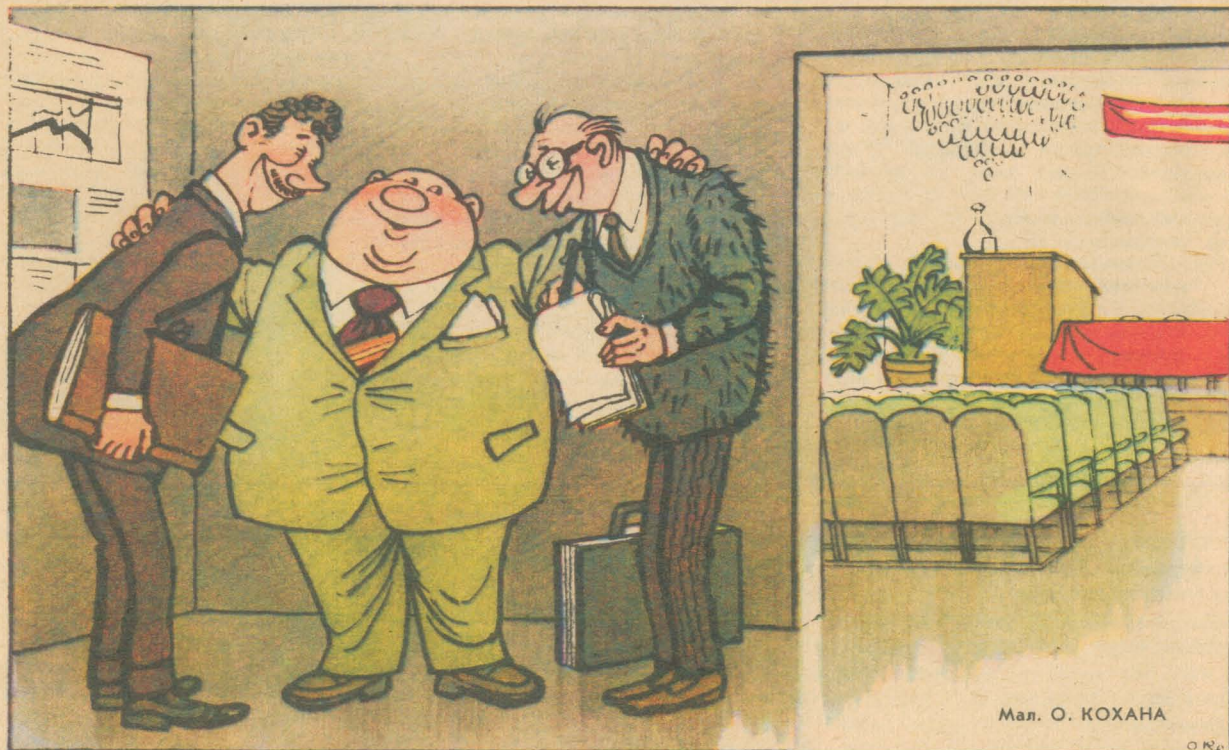
— Ні, — відповів Тимошук. — Тут записано, скільки якої продукції виробляється в нашій країні за п'ять хвилин. Ось, бачите, — сталь, чавун, текстиль... Я отакенну купу літератури передивився, поки відшукав ці дані!

— А навіщо вони вам? — здивувався Прихідько.

— Аби щодня нагадували мені про ціну тих хвилин, на які я сьогодні спізнився. Це моя спокута, — мужньо відповів Тимошук.

— Хай бог милує! — сказала Невидимська.

Геннадій ЛІТНЕСЬКИЙ.

Мал. О. КОХАНА

— Сьогодні збори, отож давайте остаточно вирішимо, за що ви мене будете критикувати...

(Продовження).

Крапка чи кома?

Вийшовши з лікарні, Самусь спробував замінити обидві крапки на коми і подав до районного суду два позови: про поновлення його на роботі і про повернення прав водія. Але суд обидва позови відхилив. Хоча в першому випадку відкинув звинувачення в систематичному порушенні дисципліни, а в другому — скоротив термін покарання на один рік.

— Розумієте, — пояснила нам голова районного народного суду О. В. Бігуньова, — активність і поспішність працівників міліції мені також видалися дивними. Але ми керуємося не припущеннями, а фактами і документами. Суд, поперше, не мав підстав не вірити свідкові Либцю, який визнав, що пив із Самусем

горілку, а по-друге, у справі був офіційний документ, підготовлений слідчим Макаренком.

Цілком логічно, якщо не враховувати, що «офіційний документ», який послужив другим доказом, ґрунтується тільки на твердженнях того ж Либця...

До речі. Ми не знаємо, в якому дусі вів розмову з Либцем слідчий Макаренко, а тому і припускаємо навіть, що надіслати представлення на нього слідчий забув випадково. Достеменно відомо лише, що після цієї історії Либець, який і до цього не відзначався стриманістю до спиртного, повірив, що йому море по коліна. До того глибоко повірив, що якимось, нализавшись у ресторані, тут же причепився до сержанта міліції, вимагаючи, щоб той став перед ним струнко і відрепортував по формі, як іде чергування.

Ще одна випадковість? Може бути... Можна було б навіть погодитися, що в Кролевці п'яниці самі лізуть на рожен; що, попри всі забобони, Самусеві того фатального ранку просто перебіг дорожку чорний кіт або зустрілася сусідка з порожніми відрами, і всі його нещастя почалися від цього малопомітного фак-

ту. Якби ми не знали, що приблизно в той же період кролевецька фортуна не без участі місцевих правоохоронців викинула... Але про це — нижче.

Частина друга. Легідний фортель.

Щасливчик.

У цій історії всі випадковості склалися якраз діаметрально протилежним, щасливим для її героя чином. Здавалось би, іншому жителеві того ж Кролевця В. В. Гузенку хто тільки не перебігав дорожку і не стрічався на ній: і чорні коти, і жінки з відрами в порожні, і навіть автоінспектори, — проте ніяких серйозних ускладнень у житті Володимира Васильовича не виникало. Хоч, користуючись статусом директора райпобуткомбінату, він досить часто натискав на газ відомчого «Москвича», сам у цей час перебуваючи під добрячим «газом»... Уточнимо навіть — не «Москвича», а «Москвичів»,

бо за відносно нетривалий період свого директорування він зумів загнати в металобрухт кілька державних малолітражок, призначених для доставки телерадіоапаратури та іншої побутової техніки з дому клієнтів до майстерні і навпаки.

Якось, правда, у напружені веселому стані не зумів розминутися з грузовиком на очах здивованої публіки. Довелося відповідати. Але покарання було чисто символічним — п'ятдесят карбованців штрафу...

Так от, підказали нам, ніякі погані прикмети Гузенкові не страшні тому, що він на короткий ніз з начальником райвідділу міліції Фонталіним, а полювали на нього рядові автоінспектори. До того ж, і в райкомі партії Гузенка мають за дуже цінну номенклатурну одиницю, а подібним кадрам, як там вважають, багато що можна вибачити. Самусеві ж, мовляв, так фатально не пощастило саме тому, що доля звела його на життєвий шлях з Гузенком у нещасливий для нього годину.

Справді, свого часу, коли Самусь працював у райпобуткомбінаті, Гузенко незаконно звільнив його, а потім змушений був поновити, виплативши йому з власної кишені триста карбованців за вимушений прогул. Окрім того, Самусь із компанією іще кілька разів намагався насолити своєму колишньому шефові, підказуючи автоінспекторам, у якому стані в даний момент той возсідає за кермом «Москвича».

Закінчення на стор. 12.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

БРАТИК

Хоч недавно братика
мама годувала,
та, напевно, братику
ще цього замало.

Все, що в нього в ліжку є,
тягне в рот він і жує:
і перинку,
і хустинку,
і пластмасову Маринку,
і пелюшку,
і подушку,
і панчішку в синю смужку!
Тягне іграшку і книжку,
і свою

маленьку
ніжку!

Добре, що немає
в нього ще зубів,
бо тоді б, напевно,
він усе це з'їв!

Галина МАЛИК.

СПОСТЕРЕЖЛИВИЙ ПЕТЯ

Лежить Петрик під яблунею.
Підбігла до нього сестричка Оля:
— Петю, як тобі не соромно?
— Що таке? — підняв голову Петрик.
— Бабуся он старається швидше перенести
всі гарбузи з городу, бо, кажуть, мороз вночі
буде, а ти лежиш і не бачиш.
— Чого це я не бачу? — каже Петрик. —
Я вже давно лежу і підраховую, скільки ще їй
гарбузів занести залишилося.

ЗА ОСУ

— За що тебе, Вадику, вчора мама сварила?
— запитує Василинка.
— За те, що я осу вбив, — відповідає Вадик.
— І це ти не побоявся зачіпати осу?
— Анітрішечки, — каже Вадик. — Тільки побачив, що вона сіла, я відразу ж схопив швабру і вдарив по ній.
— А куди сіла та оса?
— На люстру.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Хто вдягає дві-три шуби,
Під якими гріє... зуби?

(Куклярівський качан).

Зовні схожий він на міст,
Має довший ніс, як хвіст.

(Слон).

Добули її з води —
Білосніжною, твердою.
Знову ж кинули туди —
Вмить зробилася... водою.

(Сніг).

У хату пускають усіх будь-коли,
Хоч в хаті ні разу самі не були.

(Двері).

Ігор СІЧОВИК.

У ІНШИХ ЩЕ ГІРШЕ

Ще з порога заєць Вуханчик весело сказав:

— А мені в лісовій школі оцінку поставили. Пер-шу!

Подивилася мама зайчиха у зошит і ойкнула:

— Не розумію, чому ти радієш?
— Як чому? Оцінці.
— Та в тебе ж тут одиниця!

— Ну й що?
— Це ж дуже погано, — сказала мама зайчиха.

Вуханчик безжурно трусонув вухами.

— У інших ще гірше.

— Гірше вже не буває.

— Буває, — сказав Вуханчик.

— Як же це?

Заєць весело підстрибнув і випалив:

— Іншим взагалі нічого не поставили.

Василь БИРЮКОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«Здуріло в голові вино,
Бо з сахаром було воно.
Тому на камінь впала голова,—
Почервоніла з сорому трава».
П. Р. з Вінниччини.

— Далі не цитуємо, бо й
справді якось воно незручно...

«Шумський втік в заготзерно,
Ніну ловить за стегно...»

Що саме у мене вийшло, не
знаю. Я не гуморист, а всього-на-
всього учень середньої школи».
С. Б. із Закарпаття.

— Не кажіть, не кажіть... Ваш
талант мужніє напрочуд швидко!

«— Ну і відстале тут
середньовіччя,—
З району хтось так голову
публічив».

В. Б. із Закарпаття.

— Цікаво, і що ж той голова
відтетатетив?

«Сварилася на Фалата
Супруга Марія...»

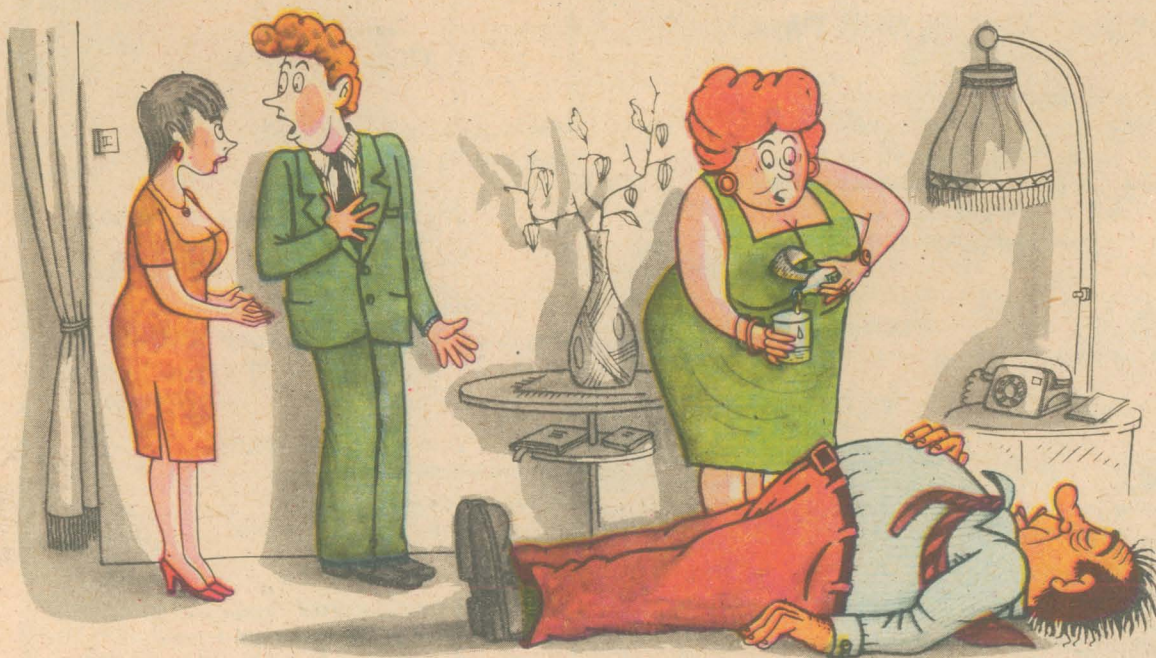
П. Т. з Вапнярки.

— Хай обережніше свариться,
щоб Фалат, чого доброго, не пішов
до Теофілакти!

«Всі кажуть мені,
що я загнаний кінь.
Та, мабуть, воно так і дійсно.
Тиняюся безсило. Одна лише тінь.
Колись було... В одязі тісно».
І. А. з Могилева-Подільського.

— Було, було... Так і норвиш,
бувало, звільнитися від по-
взунків!

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Я ж лише сказав твоєму батькові, що ми хо-
чемо влаштувати безалкогольне весілля!..

КОРОТКО КАЗУЧИ

● На його творчому обличчі було
надто багато косметики.

● Нерідко проза життя — це наслі-
док поетичних ілюзій.

● Часто сила — це слабкість, доведе-
на до відчаю.

● Найлегше домовитися тоді, коли
язик тримаєш за зубами.

● Часом, поки одне зло бореться
з іншим, третє вважає себе добром.

● Якщо вершник обходиться без голо-
ви, значить, він має руку...

● Покупець завжди правий, але прав
буває більше у продавця.

● Старанно зважував тільки чуже
слово.

● Час оплакує лише тих, хто його не
марнував.

● Далеко піде той, хто далеко не
заходить.

Леонід СУХОРИКОВ.

(Закінчення).

Погоня, погоня, погоня...

Дві такі спроби закінчилися невдало.
Одного разу гналися автоінспектори за
п'яним Гузенком, але він зумів відірва-
тися від погоні, і, протаранивши зачине-
ні комбінатівські ворота комбінатівсь-
ким-таки «Москвичем» (а що, хіба
жалко?), влетів на подвір'я і вискочив
з машини. А п'яний, не спійманий саме
за кермом, — не злочинець, мудро
вирішили переслідувачі.

Іншим разом Гузенко звалив «газо-

ном» із написом на будці «Побутове
обслуговування» кіоск на тротуарі, а на-
магаючись утекти, проломив кілька
метрів чавунного паркану. Свідки витяг-
ли напівзаснулого керівного водія з ка-
біни і віддали в руки викликаного ними
автоінспектора Закалюжного. Паркан
не полагоджений і досі, а Гузенко вже
наступного дня, наче нічого й не
трапилося, літав «Москвичем» по рай-
центру. Втім, слово «наче» тут недореч-
не, бо й справді не трапилося аб-
солютно нічого. Принаймні, ніяких
документальних слідів цієї пригоди
в архіві райвідділу ми не знайшли.

І тільки коли п'яного директора
спіймала рейдова бригада з області
(знову ж таки, за сигналом), його
нарешті позбавили прав на два роки.
(Позбавив особисто начальник обла-
втоінспекції). Однак і це покарання
залишилося для широкої громадськості
таємницею за сімома замками, бо за
свою «кадру» стіною став райком
партії, залишивши факт без уваги.
Заходів довелося вживати лише після
телеграми на адресу XXVII з'їзду
КПРС, надісланої Самусем і його одно-
думцями. Відправили її з райцентру
сусідньої області, бо кралецькі зв'яз-
ківці зробити це відмовилися, поси-
лаючись на вказівку райкому... Згодом
одному з авторів телеграми написали:
Гузенка нарешті звільнили з посади
і виключили з рядів КПРС.

Відпущення гріхів.

Проте не поспішай, спостережливий
читачу, ловити авторів на суперечності.
Ні, не закотилася щаслива зірка нашого
героя, не відвернулася від нього ласка-
ва фортуна. Хоч і довелося йому
залишити посаду директора райпобут-
комбінату. Роботу для нього знайшли
не набагато гіршу: нині він працює стар-
шим інспектором РАПО з основних
питань, — а у партії «гробителя» дер-
жавних автомашин поновили рівно
через місяць після виключення. На якій
підставі?

Перший секретар райкому І. В. Бала-
бон, до якого ми звернулися за
довідкою, довго вагався, чи має він
право ділитися з представниками преси
такою делікатною інформацією.

— Я повинен порадитися, — нарешті
відповів він і почав надзвонювати в об-
ком. І тільки заручившись високим
дозволом, повідомив:

— Справді, спочатку ми виключили
Гузенка з партії, але він щирсердо
покаявся, й бюро райкому визнало за
можливе обмежитися суворою дога-
ною із занесенням до облікової картки.

Спочатку, виходить, доповіли з'їздові
про найрішучіші заходи, вжиті до
п'янички з партквитком у кишені. А по-
тім потихеньку «зважили на щиро-
серде каяття».

Епілог.

— Я вважаю, що догана із занесе-
нням — надмірно суворе покарання для
комуніста, — підсумував нашу розмову
перший секретар дещо несподіваною
заявою. І ми так і не второпали: якщо
справді надмірно — то чи не зби-
раються райкомівці переглянути най-
ближчим часом і друге своє, — як на їх
погляд, занадто суворе рішення?

Справді, несповідимі шляхи крале-
вецької районної фортуни, незбагненні
її віражі й повороти. Одного вона б'є
з усього розмаху по голові (і не тільки
рамою), навіть коли його вина після
титанічно-наполегливого пошуку дока-
зів викликає сумнів, іншого ж цупко
хапає за комір і утримує над прірвою
навіть тоді, коли він з усіх сил нама-
гається випрочутися з її лагідних обій-
мів.

А ви, браття-діалектики, запевняєте,
що випадок не відіграє у нашому житті
ніякої ролі. Ще й як відіграє! Особливо
якщо він зумовлений безпринципністю,
так відверто продемонстрованою у цій
історії.

В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
спеціальні
кореспонденти Перця.

Сумська область.

НАРЕШТІ...

Під час землетрусу чоловік будить дружину:

— Все, тепер і я бачу, що в мене біла гарячка: раніше лише мене трясло, а тепер і землю. Веди до лікаря!

Повідомив І. ЖИТНЮК.

м. Бориспіль
на Київщині.

ДЛЯ ЧОГО ВУХА

У класі вчитель пояснював будову тіла людини. Після пояснення він запитав Дмитра:

— Для чого людині вуха?
— Щоб бачити,— відповів учень.

Народні УСМІШКИ

— Нісенітниця,— сказав вчитель,— вухами ми не можемо бачити!

— Так, не можемо,— погодився учень.— Але якби ми не мали вух на голові, то кашкет затулив би очі...

смт Колайгород
Барського району
Вінницької області.

Повідомив М. ПЕНДЛЕР.

НА КОГО СХОЖИЙ

Народився у Степана первісток. Друзі цікавляться, на кого схожий синочок.

— Як мовчить,— відповідає Степан,— то наче на мене, а коли кричить, то на дружину.

ОДНИНА І МНОЖИНА

УЧИТЕЛЬ:

— Слово «штани» — це одна чи множинна?

УЧЕНЬ:

— Зверху одна, а внизу — множина.

Повідомив Г. ТУРКО.

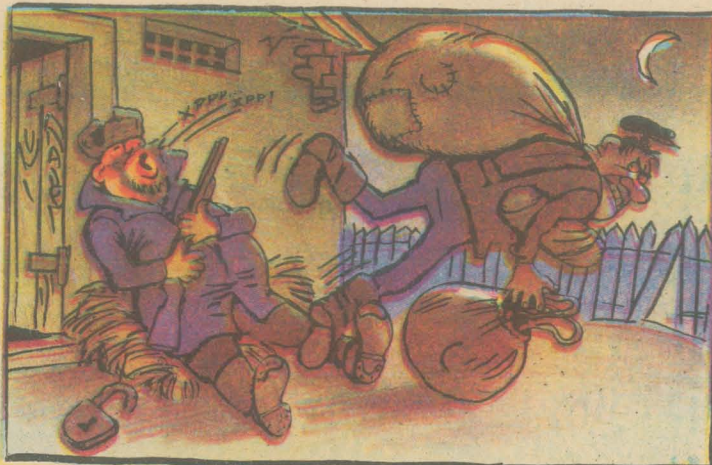
с. Кретівці
Збаразького району
Тернопільської області.

Мал. В. БАЛБУНОВА

Без слів.

Мал. О. КОХАНА

— Ач, розлігся тут!..

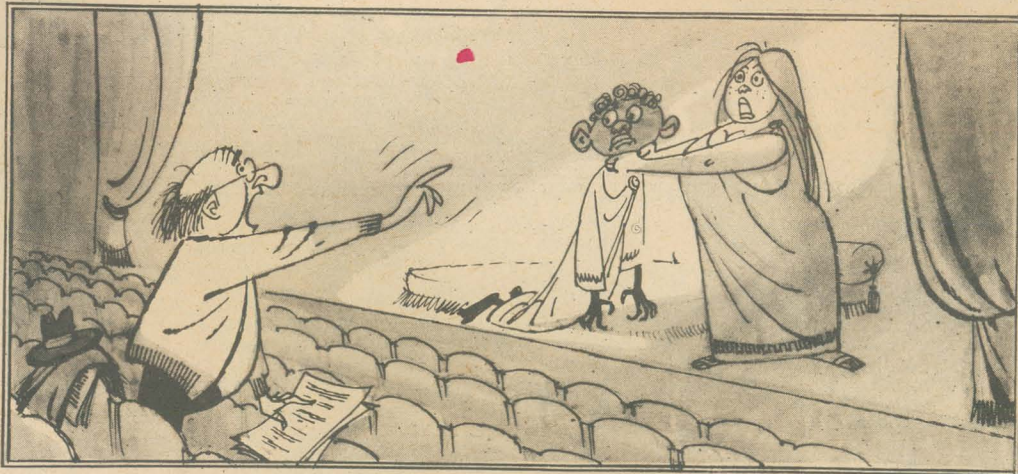

Мал. В. СОЛОНЬКА

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Гей, гей, товариші, без вигадок: ви не у себе вдома!

Кабінет. Над столом начальника годинник. Час — 8 г. 30 хв.

— Піскуна треба брати сьогодні, не пізніше чотирнадцятої години. Чекає далі ми не маємо права, — начальник відкрив сейф і дістав звідти купу фотографій.

— Ось знімки тих, хто працює нещодавно, — візьміть!

Співробітники, котрі сиділи за сусіднім столом, як по команді, підвелися. — Все, товариші, бажаю успіху!

Той же кабінет. Час — 11 г. 05 хв.

Начальник сидить за столом, палить і час від часу нетерпляче позирає на телефон. Нарешті — дзвінок. Начальник хапає трубку.

— Взяли, Сидір Іванович!
— Де?
— Біля гастроному, на Індустріальній!
— Опору не чинив?
— Ні! Все вийшло тихо.
— Молодці! Негайно давайте його сюди...
До кабінету у супроводі кількох

співробітників входить людина, вид якої красномовно свідчить, що вона після важкого похмілля.

— А, Піскун! Здрастуй, друже, сидай! — привітно зустрічає його начальник. — Давно не бачились!

Потім подає йому ручку й чистий аркуш паперу.

— Пиши! І без дурниць!

Піскун похмуро озирається, бачить суворі обличчя співробітників і починає швидко писати. Начальник у цей час накручує диск телефону.

— Сергію Федоровичу! Підписуйте! Премія наша! Жодного прогулу на увесь цех!

— А Піскун? Його ж цілий місяць на роботі не було! — чується з трубки здивований голос.

— Помилка вийшла! — начальник відбирає у Піскуна аркуш і підносить його до телефону. — Заява відшукана! Він, як виявилось, відпустку за свій рахунок брав!

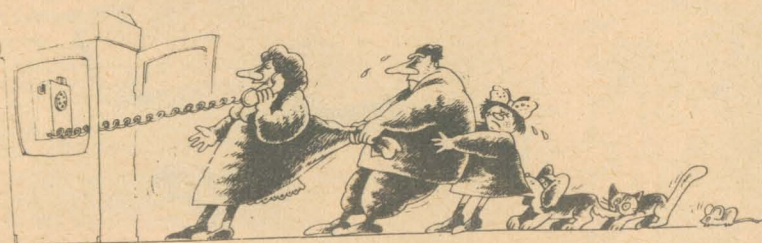
Олександр ВОЛОДАРСЬКИЙ.

ЗАЯВА

Сценарій детективу

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. В. Міжелітеса («Шлуота», Вільнюс)

Без слів.

Мал. У. Барановського («Вожик», Мінськ)

— Тепер я розумію, чому зник мій пасок!

Мал. Я. Бусла («Вожик», Мінськ)

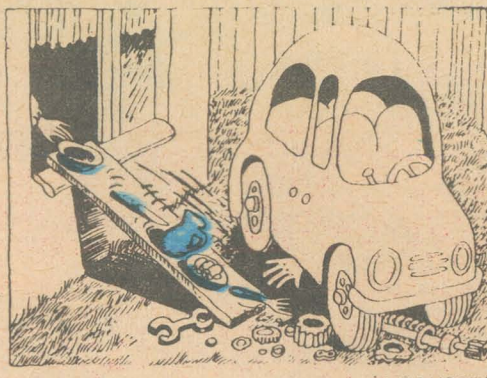
— Де це ти, шибенику, взяв!
— Туристи кинули.

Мал. П. Пернса («Піккер», Таллін)

Без слів.

Мал. Т. Сергієнка («Дадзіс», Рига)

Без слів.

Мал. К. Оділова («Кіпрі», Баку)

— Ось знайшла собі нарешті непитушого і некурячого жениха!

КАБІНЕТНИЙ АГРОНОМ

Не виткнув з кабінету й разу носа,
Не чув у полі запаху ріллі,
А вчить, як слід вирощувати просо,
Немов росте це просо на столі.

СВИСТУН

На стадіоні він свистить любив,
Коли в цеху трудився колектив.
І так свистів завзято, голосисто,
Що сам з бригади вилетів зі свистом.

Володимир ДУГАР.

Страшні перо НЕ В ГУСАКА...

«Андрієві сестра з сином перев'язала роздертою сорочкою руку брата. А її шлюбний чоловік упав на обніжку поля і забився від розпуки, а чи від слів старої учительки і дій свого швагра».

(З райгазети «Червоний промінь».
м. Бар Вінницької області).
Надіслав А. ГОНТМАХЕР.

«Ледь на сінокіс викотилося сонце, а хлопці вже поснідали на ньому й налягли кожний на свій рядок, тільки п'яти прибирай передні!»

(Із стінгазети).
Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

«Зустріч почалася атаками колонських футболі-

тів, і вони весь час висіли на воротах грибовчан».
(З листа до редакції).
Надіслав М. ТАРАДАЙКО.

«Безперечно і композиція книжки: вірші веселі, та вірші позначені легким смутком, навіть трагізмом, чергуються; а тому цей смуток при читанні замінюється полегшеністю, великою радістю».

«Є в нас в селі такий Сава, що про нього можна списати усю тетрадь. Але не хочеться вам затрудняти роботу».

(З листів до редакції).
Надіслав З. МЕЛЬНИК.

Ініціативу знизу треба підтримувати. В усякому разі, саме так вважає перший заступник голови Сумського обласного промислу В. П. Клименко. Скажімо, якщо десь у РАПО беруться достроково виконати план чи, принаймні, підготувати звіт, з боку Віталія Петровича жодних заперечень не виникає.

Але те, що відчебучили в Сумському районі, було вже занадто. Структура посівних площ, яку склали на нинішній рік спеціалісти РАПО, настільки попахувала крамолою, що вищестоячий колега одразу забув про свою любов до проявів ініціативи.

Узяти, приміром, цукрові буряки. Районні раціоналізатори скоротили їх площу аж на 400 га (гаком гектарів! Бо вони, ті гектари, бачите, не влізали у науково обгрунтовані сівоозміни, складені за рекомендаціями інституту «Укрземпроект». Бо, мовляв, що таке бурякове поле, розміщене не там, де треба? Це — удівці або й утричі менший урожай плюс розсадник бур'янів. Хто-хто, а різниці району знають це не тільки теоретично. Мало не в кожному колгоспі чи радгоспі щороку є шмат землі, де, можна сказати, запрограмовано вирощувати «хвости» — так охрестив зачухвірені бурячки якийсь дотепник.

Усе це правильно. Але — як по-сміли? Невже не тямлять, що республіканське начальство за зменшення планових площ може так нагріти, що довго чухатимешся?.. Щоправда, часи змінюються, і в рішеннях партії та уряду недвозначно сказано про необхідність планування знизу. Але чотири сотні гектарів лише в одному районі... Про всяк випадок від такої ініціативи краще відкараскатися!

Та хіба мовиться тільки про буряки? Оті гарячі голови із Сумського району зазіхнули, не кажучи вже про інше, на основу основ — зернову групу. Не жарти: майже три тисячі гектарів народного хліба надумали відбатовувати!

Дозвольте, правлять своєї у РАПО, але ж зернове поле району далеко не все — хлібне. Врожай більш як з 20 тисяч гектарів іде на фураж. Так що місцеві агрономи дивляться на ячмінь чи овес такими ж очима, як і, скажімо, на силосну кукурудзу. Не тільки дивляться, а й підраховують, щоб в кожному конкретному випадку їм вигідніше вирощувати.

Отож у колгоспах, радгоспах, райагропромі не один день сушили мізки, як і перед державою в боргу не залишитись, і землю-годувальницю раціональніше використати. І — даремно, виходить, думали. Бо на рівні обласному, недовго думаючи, крила підлеглим акуратенько так узяли та й підрізали. Щоб не були такими розумними. Сійте отого-то стільки, а того-то стільки, — категорично рубонув В. П. Клименко, — і менше отам мудруйте! Словом, із бажання впорядкувати систему землеробства, яким було загорілися спеціалісти РАПО, вийшов натуральний пшик.

Хоча, підкреслимо, в обласному промі не проти новацій. Навпаки — готові й бузину на городі вирощувати. Якщо, звичайно, дядько з Києва дасть на те вказівку.

Г. ЄЛИШЕВИЧ.

Сумська область.

Отсканирован redaktor
для rutracker.org

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!

Боротьба з пияцтвом охоплює все ширші верстви суспільства. У цьому ґрунтовно переконуємось, поглянувши на плакат, установлений на дитячому пляжі міста Генічеська Херсонської області (його ви бачите на ваших екранах). Адміністрація досить далекоглядно подбала про наочну агітацію серед початкуючих пляжників — аби капосні карапузики, чого доброго, не заходилися метикувати на трьох.

На цьому, товариші, — до побачення. До наступного телебачення!

Мал. А. БОРДУНІСА

— Яка у вас чудова домашня бібліотека!

— А що тут дивного?! Це ж кращі книги бібліотеки нашого міста.

З словацького народного гумору

— Перепрошую... чи не скажете, котра година?

— Рівно п'ять.

— А чи не були б ви такі ласкаві сказати: п'ята година ранку чи пополудні?

— Ранку.

— Вибачте, ще одне запитання: п'ята година ранку вчора чи сьогодні?

...

Маленька Мирослава попереджує матір:

— Якщо не даси мені грошей на морозиво, то буду називати тебе в автобусі бабусею.

...

— Уяви собі, бідолашний Дворжак зовсім оглух!

— Бідолаха! А як на це зреагувала його дружина?

— Ніяк. Вона про це ще не довідалася.

...

— Здається, шановний пане Крафтович, що від сьогодні будете змушені кинути пити, палити й задивлятися на чужих жінок.

— Але ж я мужчина, пане лікарю!

— Голитися, справді, можете й надалі...

...

Аптекарь віддає хворому ліки у пляшечці і каже:

— Не забудьте перед вживанням добре струснути!..

— В цьому немає потреби... я їду додому автобусом.

Зустрілися два приятелі:

— О боже! Який у тебе вигляд! Суцільні синці. Тебе просто не впізнати! Що трапилося?

— Учора я повернувся додому пізно та ще й під мухою...

— То й що?

— Жінка поклялася, що зробить з мене іншу людину...

Переклав зі словацької
Іван РУСНАК.

Теми малюнків цього номера придумали: В. Сафонов, В. Обєдников, Р. Друкман, А. Василенко, Л. Телятников, А. Панасенко.

Головний редактор
О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перець» № 21 (1231)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 01.10.86. Підписано до друку 22.10.86. БФ 11819. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 305 000 прим. Зам. 04973.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1986 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

— Оце вже над нами справжня радянська загроза!